

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **R. Š.**, zastoupený JUDr. Václavem Hodanem, advokátem se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Celní ředitelství Hradec Králové**, se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2009, č. j. 30 Ca 53/2008 - 34,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2009, č. j. 30 Ca 53/2008 - 34, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Celního úřadu Trutnov ze dne 29. 6. 2007, č. j. 3061-05/07-126100-021/TR07013, byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), kterého se měl dopustit jako fyzická osoba - podnikatel tím, že skladoval v provozovně „Trafika Pasáž“ na adrese Horská 6/12, Trutnov, celkem 60 balení (1 balení po 150 g) tabákových výrobků značky Golem směs extra, která podle celního orgánu nebyla v rozporu s § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních označena tabákovými nálepkami. Za tento správní delikt pak byla žalobci podle § 135 odst. 3 písm. c) [pozn. NSS: správně má být podle § 135b odst. 3 písm. c)] zákona o spotřebních daních uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a podle § 135d odst. 1 téhož zákona mu bylo uloženo propadnutí neznačených tabákových výrobků zajištěných celním orgánem. Podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. pak bylo žalobci uloženo, aby uhradil náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Zmíněné rozhodnutí žalovaný přezkoumal v odvolacím řízení, přičemž rozhodnutím ze dne 31. 8. 2007, č. j. 11746-02/07-060100-21, odvolání žalobce částečně vyhověl, když

odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu výroku o uložení sankce zrušil a v tomto rozsahu tudíž vrátil věc Celnímu úřadu Trutnov k novému projednání a rozhodnutí. Ve zbytku, tj. především v rozsahu výroku o odpovědnosti žalobce za správní delikt, však žalovaný odvolání zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí v příslušném rozsahu potvrdil.

Celní úřad Trutnov posuzovanou věc znovu projednal a následně vydal rozhodnutí ze dne 11. 10. 2007, č. j. 3061-08/07-126100-021/TR07013, kterým ve výrokové části opět konstatoval odpovědnost žalobce za správní delikt podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Dále pak rozhodl o sankci za tento správní delikt, když žalobci uložil podle § 135b odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních pokutu ve výši 20 000 Kč. Nakonec Celní úřad Trutnov ve výrokové části rozhodnutí konstatoval, že o propadnutí předmětných tabákových výrobků a o nákladech řízení již bylo pravomocně rozhodnuto v rozhodnutí žalovaného č. j. 11746-02/07-060100-21.

I proti poslední zmíněnému rozhodnutí Celního úřadu Trutnov se žalobce odvolal. Žalovaný však tentokrát rozhodnutím ze dne 8. 2. 2008, č. j. 1789/08-060100-21, odvolání v celém rozsahu zamítl a rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Žalobce následně napadl poslední uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, kterou se domáhal toho, aby krajský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2008, č. j. 1789/08-060100-21, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 10. 2007, č. j. 3061-08/07-126100-021/TR07013.

V žalobě především namítal, že původním rozhodnutím Celního úřadu Trutnov ze dne 29. 6. 2007 mu byla uložena pokuta dle neexistujícího zákonného ustanovení. Rozhodnutí zatížené takovou vadou pak dle žalobce bylo třeba posoudit jako nezákonné a právně neúčinné. Z toho důvodu měla být celá věc (tj. nejen otázka sankce, ale i otázka odpovědnosti za správní delikt) nově projednána. Celní úřad Trutnov také o věci v celém rozsahu znovu rozhodl, což je dle žalobce zřejmé jak z výroku, tak i z odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 11. 10. 2007. Žalovaný přesto v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že o otázce odpovědnosti za správní delikt a otázce skutkového stavu již bylo pravomocně rozhodnuto jeho prvním rozhodnutím o odvolání, tj. rozhodnutím ze dne 31. 8. 2007, a dále se proto zabýval toliko odvolacími námitkami vztahujícími se k výši uložené sankce. Podle názoru žalobce tedy žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí Celního úřadu Trutnov ze dne 11. 10. 2007 v odpovídajícím rozsahu, čímž zatížil vadou nepřezkoumatelnosti své vlastní rozhodnutí, které žalobce napadl žalobou.

Ostatní žalobní námitky pak mířily ke zpochybnění závěru správních orgánů o odpovědnosti žalobce za správní delikt dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Argumentace žalobce především směřovala k prokázání, že jím skladovaný neznačený tabák nebyl tabákovým výrobkem, který by podléhal spotřební dani a tudíž i povinnosti značení tabákovými nálepkami. Nadto žalobce namítal, že správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž při jeho zjišťování navíc porušily řadu právních předpisů.

Pokud jde o výši pokuty, namítal žalobce, že žalovaný nezákonným způsobem instruoval správní orgán prvního stupně, aby při novém projednání věci změnil výši pokuty v neprospěch žalobce, čímž porušil § 90 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud v Hradci Králové žalobu rozsudkem ze dne 24. 2. 2009, č. j. 30 Ca 53/2008 - 34, zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud nejprve uvedl, že žalovaný postupoval v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, když rozhodnutím ze dne 31. 8. 2007 zrušil pouze část odvoláním napadeného rozhodnutí, a to výrok o uložení sankce, přičemž ve zbytku rozhodnutí prvního stupně potvrdil. V důsledku tohoto postupu bylo o odpovědnosti za správní delikt a o sankci rozhodnuto dvěma samostatnými rozhodnutími. Proti takovým dvěma rozhodnutím pak bylo možné, jak poukázal krajský soud, podat dvě samostatné žaloby ve správním soudnictví.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že o odpovědnosti žalobce za uvedený správní delikt rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2007, jež nabylo právní moci dne 6. 9. 2007. Žalobce toto rozhodnutí v zákonné lhůtě správní žalobou nenapadl. Žalobu podal až proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2008, kterým však již byla posuzována toliko výše pokuty uložené za spáchaný správní delikt. Nebylo tudíž možné v této žalobě namítat nezákonnost závěrů správních orgánů o odpovědnosti žalobce za správní delikt. Krajský soud zdůraznil, že na zmíněném závěru nemohla nic změnit ani skutečnost, že Celní úřad Trutnov se při novém projednání věci znovu vrátil k otázce odpovědnosti žalobce za správní delikt. Tuto okolnost je dle krajského soudu třeba chápat pouze jako postup, jímž se Celní úřad Trutnov snažil vymezit východisko pro rozhodnutí o sankci. Krajský soud navíc poukazuje na to, že i sám žalobce v žalobě označuje tento postup za „zdánlivé“ rozhodnutí o odpovědnosti žalobce.

Žalobní námitky vztahující se k procesním pochybením správních orgánů tedy krajský soud posoudil jako nedůvodné.

Krajský soud dále konstatoval, že ostatní žalobní námitky směřovaly k otázce odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt, která však nebyla předmětem žalobou napadeného rozhodnutí. Pro úplnost krajský soud uvedl, že postup žalovaného, který v odůvodnění rozhodnutí ze dne 31. 8. 2007 popsal, jakým způsobem by měl správní orgán prvního stupně při novém posouzení výše ukládané pokuty postupovat, je třeba chápat toliko jako metodický návod. Navíc, jak poukazuje krajský soud, se tento „návod“ při novém projednání věci nijak neprojevil, jelikož Celní úřad Trutnov výši pokuty nezměnil.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové kasační stížností, v níž odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Za prvé, stěžovatel namítá, že závěr krajského soudu o tom, že předmětem žalobou napadeného rozhodnutí bylo pouze posouzení výše pokuty uložené za spáchaný správní delikt, je nesprávný. Dle názoru stěžovatele totiž Celní úřad Trutnov jako orgán prvního stupně zatížil své první rozhodnutí ze dne 29. 6. 2007 vážnou vadou, když jím uložil stěžovateli sankci podle neexistujícího zákonného ustanovení. V důsledku této vady a s ohledem na další procesní vady bylo třeba dle názoru stěžovatele celý postup zopakovat, tedy znovu rozhodnout jak o odpovědnosti za předmětný delikt, tak případně i o sankci. Takto také Celní úřad Trutnov podle stěžovatele postupoval, což je zřejmé nejen z jeho úkonů provedených bezprostředně po vydání rozhodnutí žalovaného o prvním odvolání (například „Oznámení o zahájení opakovaného správního řízení o správním deliktu“, založené ve správním spisu na č. l. 40), ale především pak ze samotného výroku a odůvodnění rozhodnutí Celního úřadu Trutnov ze dne 11. 10. 2007. Stěžovatel sice uvádí, že Celní úřad Trutnov zde rozhodl o odpovědnosti stěžovatele ryze formálně, tj. pouze zopakoval právní názor vyřčený žalovaným jakožto nadřízeným orgánem v rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 8. 2007, aniž by věc skutečně znovu objektivně posoudil, doplnil podklady rozhodnutí o další důkazy a vypořádal se s námitkami stěžovatele, jež uvedl ve vyjádření ze dne 1. 10. 2007, přesto však podle stěžovatele nelze

zpochybnit, že rozhodnutí Celního úřadu Trutnov ze dne 11. 10. 2007, stejně jako rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 8. 2. 2008, založilo odpovědnost stěžovatele za správní delikt podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních.

Druhá stížní námitka se vztahuje k rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 8. 2007, ve kterém žalovaný uložil Celnímu úřadu Trutnov, aby při novém projednání věci zvážil majetkové poměry stěžovatele a tyto zohlednil při stanovení výše pokuty. Žalovaný se zde zjevně snažil docílit toho, aby správní orgán prvního stupně zvýšil pokutu s ohledem na majetkové poměry stěžovatele. Stěžovatel má za to, že takový postup je v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu a dále s článkem 2 Listiny základních práv a svobod. Na uvedeném podle stěžovatele nemůže nic změnit ani skutečnost, že Celní úřad Trutnov nakonec ve svém rozhodnutí ze dne 11. 10. 2007 pokutu nezvýšil.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 29. 3. 2009 uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry, ke kterým v posuzovaném případě dospěl krajský soud, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. K další argumentaci pak žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, tj. především na odůvodnění předmětných rozhodnutí, a dále na své vyjádření k žalobě. Nadto podotýká, že postup správních orgánů v posuzované věci byl plně v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, když žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2007 zrušil pouze část odvoláním napadeného rozhodnutí, tuto konkrétně vymezil, přičemž zároveň odůvodnil, pro jaké důvody odvolání ve zbylém rozsahu zamítl. Podle názoru žalovaného tedy nebylo pochyb o tom, že otázka odpovědnosti stěžovatele za správní delikt nemohla být při novém projednání věci znovu posouzena, neboť závěry správního orgánu prvního stupně o této otázce žalovaný v odvolacím řízení potvrdil. S právní mocí rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 31. 8. 2007 tudíž vznikla ve vztahu k této otázce překážka věci rozhodnuté. Pokud stěžovatel považoval závěr správních orgánů o své odpovědnosti za spáchaný správní delikt za nezákonný, měl napadnout zmíněné rozhodnutí žalovaného o odvolání v zákonné lhůtě žalobou ve správním soudnictví. Stěžovatel tak ovšem neučinil. Jeho tvrzení uvedené v kasační stížnosti, podle kterého stěžovatel v důsledku výše popsaného postupu správních orgánů důvodně předpokládal, že o otázce odpovědnosti za správní delikt rozhodne správní orgán prvního stupně při novém projednání věci, považuje žalovaný za účelové. Stěžovatel se zde pouze snaží zakrýt své vlastní procesní selhání. Dále pak žalovaný uvádí, že vada rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v odkazu na nerelevantní zákonné ustanovení ve výroku o sankci, nemohla způsobit neplatnost či nicotnost celého odvoláním napadeného rozhodnutí, neboť se nevztahovala na celou ve věci použitou právní normu (tj. nikoli na hypotézu nebo dispozici, ale toliko na sankci), ani se nevztahovala k otázce určení osoby odpovědné za porušení právních předpisů.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je v dále uvedeném rozsahu důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, podle níž uvedení chybného zákonného ustanovení v prvním rozhodnutí Celního úřadu Trutnov ze dne 29. 6. 2007 ve výroku o uložení sankce bylo natolik závažnou vadou tohoto rozhodnutí, pro níž měl žalovaný

celé toto rozhodnutí zrušit, takže bylo nutné, aby správní orgány projednaly věc znovu jak z hlediska odpovědnosti za předmětný správní delikt, tak z hlediska sankce. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

V posuzovaném případě došlo k situaci, kdy Celní úřad Trutnov v jednom z výroků rozhodnutí ze dne 29. 6. 2007 nedopatřením uvedl chybně ustanovení zákona o spotřebních daních, podle kterého při posouzení otázky uložení sankce za spáchaný správní delikt postupoval, tj. uvedl § 135 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních, přičemž měl správně uvést § 135b odst. 3 písm. c) tohoto zákona. Jedná se tedy o vadu postihující výlučně výrok o udělení sankce, nikoliv ostatní výroky zmiňovaného rozhodnutí, navíc o pochybení zjevně veskrze formální (v podstatě jde o chybu v psaní). Z odůvodnění předmětného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán při posouzení otázky sankce postupoval podle existujících a na věc dopadajících ustanovení zákona o spotřebních daních. Nešlo tedy o situaci, kdy by správní orgán rozhodl, aniž by pro vydání rozhodnutí existoval právní podklad (např. správní orgán by uložil sankci podle již neúčinného ustanovení zákona nebo by postupoval podle zákona, který by se na posuzovanou věc vůbec nevztahoval). Správní orgán zde pouze chybně uvedl zákonné ustanovení v jednom z výroků předmětného rozhodnutí, což jistě nelze považovat za takovou vadu, jež by způsobila nezákonnost či dokonce nicotnost (tedy neexistenci) celého rozhodnutí (k otázce nicotnosti srov. § 77 správního řádu a z bohaté judikatury správních soudů např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS).

Zároveň je zřejmé, že výrok o odpovědnosti za správní delikt ani ostatní výroky odvoláním napadeného rozhodnutí nebyly závislé na výroku o sankci, tedy o uložené pokutě za správní delikt, žalovaný tedy nepochybil, když zrušil pouze právě tento výrok rozhodnutí, jenž byl stížen zmiňovanou formální vadou, a pouze v tomto rozsahu věc vrátil Celnímu úřadu Trutnov k novému projednání a rozhodnutí, a naopak ve zbylém rozsahu rozhodnutí Celního úřadu ze dne 11. 10. 2007 potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v závěru, že zmíněný postup žalovaného je v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. (K obdobnému závěru dospěl Krajský soud v Brně již v rozsudku ze dne 3. 1. 2007, č. j. 62 Ca 36/2006 - 180, nepublikováno. Tento postup by nemohl být samozřejmě použit v případě, kdy by byl u rozhodnutí o správním deliktu shledán vadným naopak samotný výrok o odpovědnosti za správní delikt, neboť na něm jsou závislé všechny ostatní výroky takového rozhodnutí – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 61/2007 - 257, www.nssoud.cz).

Ve výrokové části rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2007 je uvedený postup výslovně popsán. Nemohlo tedy být pochyb o tom, že zatímco v otázce ukládané sankce mělo řízení dále pokračovat, ve zbylém rozsahu bylo o věci, tj. především o otázce odpovědnosti stěžovatele za správní delikt, žalovaným s konečnou platností rozhodnuto. Lze tudíž přisvědčit i závěru krajského soudu, podle kterého se popsáním postupem žalovaného rozhodování o odpovědnosti za předmětný delikt a o sankci rozpadlo na dvě samostatná rozhodnutí. Zatímco o otázce odpovědnosti žalovaný s konečnou platností rozhodl již rozhodnutím ze dne 31. 8. 2007, o otázce uložené sankce řízení pokračovalo, přičemž s konečnou platností bylo o této otázce rozhodnuto až žalobou napadeným rozhodnutím. Proti každému z těchto rozhodnutí se pak stěžovatel mohl bránit podáním žaloby ve správním soudnictví, stěžovatel tedy již nebyl oprávněn v žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2008 uplatňovat námitky týkající se otázky odpovědnosti za předmětný správní delikt.

S krajským soudem však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit v tom, že pokud se Celní úřad Trutnov při novém projednání věci zabýval otázkou odpovědnosti stěžovatele za správní delikt podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, je nutno takový

postup chápat pouze tak, že se jím Celní úřad Trutnov snažil vymezit východisko pro rozhodnutí o sankci, tedy že celní úřad odpovědnost stěžovatele za spáchaný správní delikt v rozhodnutí ze dne 11. 10. 2007 konstatoval pouze pro dokreslení okolností, v jejichž důsledku následně rozhodl o uložení sankce. Takto by bylo možné dle názoru zdejšího soudu postup správního orgánu vykládat, pokud by se otázkou odpovědnosti stěžovatele zabýval pouze v odůvodnění svého rozhodnutí, kde by pro úplnost mohl zopakovat své předcházející závěry. Celní úřad Trutnov ovšem konstatoval odpovědnost stěžovatele za spáchaný správní delikt v samostatném výroku svého rozhodnutí, z něhož, pokud jde o tento výrok, není patrné, že by pouze odkazoval na své předcházející, v tomto ohledu již pravomocné, rozhodnutí. Rozhodl tedy znovu o otázce odpovědnosti za správní delikt, přestože o ní již bylo dříve pravomocně rozhodnuto. Pro tuto vadu spočívající v překážce věci rozhodnuté měl žalovaný rozhodnutí Celního úřadu Trutnov ze dne 11. 10. 2007 k odvolání stěžovatele v příslušném rozsahu zrušit. Pokud tak neučinil a naopak předmětné rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil, postupoval v rozporu se zákonem. Obdobný závěr je třeba učinit i ve vztahu k rozsudku krajského soudu, který tuto vadu rozhodnutí žalovaného pomínil, přestože se k ní vztahovaly žalobní body.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud posoudil první stížní námitku v uvedeném rozsahu jako důvodnou. Nicméně podotýká, že tento závěr nemění nic na skutečnosti, že o odpovědnosti stěžovatele za správní delikt podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních žalovaný s konečnou platností rozhodl již rozhodnutím ze dne 31. 8. 2007. Posledně zmíněné rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 6. 9. 2007. Lhůta pro podání žaloby ve správním soudnictví tedy již uplynula (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

Ke druhé stížní námitce Nejvyšší správní soud ze správního spisu konstatuje, že správní orgán při novém projednání věci setrval na své původní úvaze a vyšší pokuty v novém rozhodnutí ze dne 11. 10. 2007 k tíži odvolatele (tj. stěžovatele) nezvýšil. Stěžovatel tedy nemůže namítat porušení zákazu reformace in peius zakotveného (byť nikoliv bezvýjimečně) v § 90 odst. 3 správního řádu, jelikož ke změně rozhodnutí v neprospěch odvolatele v posuzovaném případě nedošlo. Jakékoli úvahy o tom, zda by případné zvýšení sankce bylo v souladu se zákonem či ústavním pořádkem, či nikoliv, by byly pro daný případ pouze hypotetické.

Vzhledem k výše uvedenému tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost v příslušném rozsahu důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Hradci Králové vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. března 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu